

The image shows the front cover of a book. The cover is decorated with a repeating pattern of teal and white floral and scrollwork motifs. A central white rectangular label is framed by a dark, ornate border. The title is written in a black, elegant script font. At the bottom, the publisher's name is printed in white capital letters with a red and green triangle above the 'V' and 'K' respectively.

*Sagan om
staden vid havet*

VÄSTERVIK

KAPITEL 1

Stadens våndor

Det var en gång en stad och det här var inte så hemskt länge sedan. Staden hade under nästan sexhundra år sett allsköns människor röra sig på gator och torg. Inte för att staden saknade de barbariska danskarna som skadat och skändat å det allra grövsta. Ånej. Men staden hade minsann rest sig ur askan gång efter annan.

Staden mindes dock med vemod hur slamret från skeppsvarven hade fortplantat sig över den glittrande Skeppsbrofjärden. Nu var det över hundra år sedan det sista stora träskeppet seglat iväg. Och tänk när sjömännen från fjärran länder rumlade runt i hamnvarteren. Staden fnissade till. Det var inte alltid sjömännen tog sig till kojs för egen maskin efter att ha besökt stadskällaren. Beskölen och sötölen hade runnit lätt i torra sjömanstrupar.

Vilket folkliv det hade varit! Nu var det minsann andra tider. Visserligen kom semesterfirarna på sommaren. Då kråmade sig staden och såg till att spegla sig i Gamlebyviken när solen gick ner. Det gjorde visst susen. De flanerande människorna plockade fram mobilkameror, knäppte bilder för glatta livet som de skickade och delade på internetet.

Till det var internetet bra förstås. Men staden hade förstått att internetet användes till annat också. Istället för att handla i charmiga butiker klickades det hem allt från böcker till halsdukar och skor. Staden suckade så djupt att den flagnande rappningen på Häggbladiska fastigheten lossnade, blåste iväg och skrämde bort den siste tappre fiskhandlaren från Fiskaretorget. Bortskrämda från Stora Torget var sedan länge grönsakshandlaren, bagaren och osthandlaren. Ytterligare en djup

suck rasslade till bland fjolårslöven på det ack så folktomma Spötorget.

Inte nog med det. Tydligan dög inte stadens dam- och herrekiperingar längre till stadsborna. Nej, det var finare att åka till de stora städerna Linköping och Norrköping. Staden fnös förnärmat. Hen hade minsann sett familjen Tjustander ge sig iväg med bilen i förra veckan. Inte hade man besökt den pampiga domkyrkan i Linköping inte. Nej då. Det var ett stort köpcentrum som lockade. Staden fnös igen. Ett köpcentrum!

Och nu skulle det byggas ett nytt handelsområde alldeles intill staden också. Hur tänkte egentligen de där politikerna, tjänstemännen, fastighetsägarna och byggherrarna? Pratade de ens med varann?

KAPITEL 2

Invånarnas recept

Nej, på den tiden pratade de inte med varann. I alla fall inte om vad som var bäst för staden. Det fanns fler än staden som drog djupa suckar.

Ett par av dem som pustade djupast var fastighetsägaren Kenneth och stadens bokhandlerska. Nu fick det minsann vara nog! En god räksmörgås i solen skulle nog göra att saker och ting kändes lättare. På den lilla serveringen mellan 1700-talshuset i Båtsmansgränd avhandlades både det ena och det andra. För den goda sakens skull hade både borgmästaren och företagsetableraren bjudits in.

Borgmästaren rapade nöjt och lutade sig tillbaks med sin kaffekopp.

”Vi politiker behöver ha fakta och siffror. En analys ska vi göra! Vi betalar hälften om ni tar den andra hälften.”

Bokhandlerskan skruvade lite obekvämt på sig. Hon ville ju diskutera en snabb lösning på parkeringsfrågan, redan idag. Fastighetsägaren nickade dock instämmande. Bokhandlerskan nickade för säkerhets skull också. Hon ville ju inte verka besvärlig nu när borgmästaren såg så välmående ut och hade lagt fram plånboken på bordet.

”Tack för en god och trevlig måltid”, sa borgmästaren och reste sig.

Företagsetableraren skickades hem till sin kammare med uppdraget att analysera både det ena och det andra. Och tänk det visade sig att det skulle kunna gå riktigt bra för staden om den spelade sina kort väl. Vad det nu innebar. Företagsetableraren kliade sig i huvudet och funderade på om hon kunde komma på något som lät klokt att säga nästa gång hon träffade de andra. För säkerhets skull googlade hon för att kolla om det fanns någon annan stad som hade gjort något smart att ta efter. Strategier, mål och vision lät bra. En handlingsplan behövdes också förstås.

Ett år senare satt fyrklövern åter samlad. Den här gången inträngda i ett syrefattigt konferensrum. Syrefattigt eftersom de nu inte var fyra utan trettio personer. Borgmästaren lossade på slipsen och försökte diskret knöla ner den i innerfickan. Hoppades att ingen skulle märka något. Han harklade sig och skulle precis resa sig, när Kenneth tog till orda.

”Vi fastighetsägare ser oss numera som samhällsbyggare. Vi kan inte bara sitta och förvalta. Nej, vi måste vara med och utveckla staden.”

Borgmästaren reste sig snabbt upp, torkade bort en osynlig tår och applåderade. Vilka fina företag det fanns i staden ändå.

Nu var det företagsetablerarens tur att resa sig. Det blev lite oreda när hälften av församlingen försökte hjälpa till att sätta in sladden till projektorn på rätt ställe. Sladden kom på plats, men orsakade en smäll i projektorn som med en hostning gav sig av till de sälla jaktmarkerna. Företagsetableraren hade ingen slips att lätta på, men hade som tur var kopierat upp långa listor på alla åtgärder som analyserna hade kommit fram till.

Ett jämrande läte hördes någonstans i bakre delen av rummet.

”Det är ju hur mycket som helst att göra. Det kostar förstås en massa pengar och det tar jättelång tid. Och vi måste få med så många som jobbar åt samma håll.” Företagsetableraren såg inte vem det var som pratade. Hon hade fullt upp att hjälpa borgmästaren hitta slipsen under konferensbordet.

”Ja, så är det”, var det enda företagsetableraren kom på att säga, samtidigt som hon försökte få bokhandlarskan att lyfta på sin ena sko, där en skrynklig slips fastnat i ett tuggummi. När hon gick ut ur rummet hade hon en ny titel att lägga till på visitkortet; centrumutvecklare. Centrumutvecklaren funderade sen en stund på vad en centrumutvecklare jobbade med.

Längst bak i rummet satt stadens evenemangsfarbror kvar och drömde sig tillbaks till gamla goda tider.

KAPITEL 3

Stadens revansch

När staden såg tillbaka på åren då alla åtgärder på listan skulle prickas av var det med både glädje och sorg. Vissa förändringar hade gjort ont. När det anrika, fina varuhuset på Storgatan hade tvingats stänga föll stora tårar. Men det hade ju öppnat många nya verksamheter också. Staden skrockade och skänkte en tacksam tanke till Kenneth, hans vapendragare Mattias och deras duktiga fastighetsvänner. De verkade alltid ha så trevligt och högt till tak när de träffades. Staden hade minsann hört hur det tisslades och tasslades om stråkanalyser och att få in snygga butiker och gemytliga krogar på rätt lägen. Staden förstod efter en stunds eftertanke att lönnkrogar i hamnkvarteren kanske inte var bästa lösningen på 2010-talet. Men lite synd var det allt.

Handlarna verkade också ha det bra för det mesta. I alla fall när de undvek att prata om öppettider. De mumsade frukostmackor, planerade tjejkvällar, julskyltningar, modevisningar och allt vad det nu var som skulle locka besökare.

Och på kommunen visionerades och planerades det. Fint skulle det bli. Staden hörde att handlarna och fastighetsägarna ibland undrade när det fina skulle komma. Tydligt var det tuffa ekonomiska tider. Men så en dag började det dyka upp grävmaskiner och avspärringar.

Staden insåg att det inte bara jobbades hemma på den egna kammaren. Det hade faktiskt börjat samverkas också. Man satt till och med på skolbänken och lärde sig saker tillsammans. Vuxna människor! Men det verkade som om det gjorde nytta. Både att träffas och att lära sig mer om tillgänglighet, stadsutveckling och sån där marknadsföring på internetet.

Det där med krogar och kvällsliv följde staden med extra stort intresse. Kanske skulle det rumla sjömän på gatorna snart igen? Först verkade det mest pratas om certifieringar och lila flaggor, men sen började det hända saker. Staden lyssnade med stigande intresse till hur krögarna i samråd planerade valborgsfirande, rock- och blueskvällar, kulturnatt och restaurangveckor. Nu började det allt likna något. När dessutom snacket om lila flagg ledde till att det blev så ljust, fint och tryggt att rumla på kvällarna, kände sig staden oförsäkämt nöjd.

Och den där vapendragaren Mattias såg ut att gilla att bygga och göra fint i stan. Hans hus fylldes snabbt med en massa damer och herrar som satt vid datorer och i mötesrum. En del sprang på löpband (staden kunde visserligen inte förstå varför de inte kunde springa på gatorna istället). Dessa damer och herrar fick hur som helst snabbt en förkärlek till att flanera, äta lunch och handla under sina raster. Staden skrockade förnöjsamt.

En sak som hade bekymrat staden sedan länge var hur området kring den gamla befästningen Stegeholm hade lämnats att förfalla. Förstod man inte vilken viktig plats det var? Men så en dag hade det dykt upp en gitarrspelande, skäggprydd herre. Tydligen lyssnade man på den skäggiga abbaherrens musik ända borta i Australien. Gitarrspelaren hade dock bestämt sig för att det var i sin barndomsstad han ville satsa. Och tur var väl det, för något så fint läge som Slottsholmen trodde inte staden att det fanns på andra sidan jordklotet. Lägenheter, gästhamn, restaurang, soldäck, promenadbryggor och fin konst skulle nu staden stolt få visa upp.

Något som staden var extra förtjust i var att torgen och platserna användes igen. En skridskobana kunde Stora torget stoltsera med. Men lite konstigt såg det ut när de små barnen stapplade runt på plast istället för fruset vatten. Då gillade staden betydligt bättre när samma barn hoppade små grodorna runt en midsommarstång.

Och staden konstaterade att det inte var helt lätt för en stad att hänga med i alla nymodigheter.

KAPITEL 4

Valborgsfirandet

”Så här mycket folk har jag inte sett i Fiskarehamnen sen karnevalen på 80-talet!”

Stadens evenemangsfarbror blickar hänfört ut över folkmassan som på Valborgsmässoafton samlats för att höra vårens sjungas in, beundra majbrasans sken som dubblas i den spegelblanka Gamlebyviken och dinera på krogarna.

Borgmästaren smuttar på den spritsiga drycken och höjer glaset till en skål. Märkbart rörd får han inte fram mer än några grötiga fraser. Evenemangsfarbrorn, bokhandlerskan, centrumutvecklaren, Mattias och Kenneth lyfter också sina glas.

Skymningen sänker sig långsamt över den vackra staden, som njuter av doften från munkar, sockervadd och röken från elden. Lyssnar till körsång, sorl och skratt. Lutar sig tillbaks när värmen sprider sig genom gator och gränder.

Har den här sagan något slut, kan man undra? Eller är det en sådan där Netflixserie som bara fortsätter med nya säsonger? Staden vid havet pustar förstås ut efter att ha avvärjt den svåra striden om stadskärnan idag, men vid horisonten ruvar fortfarande hotfulla molntjänster som bäddar för en spännande fortsättning.

VÄSTERVIK

www.vastervik.com